

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/64/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321201943
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2321201943.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová v spore žalobcu: A. B. C., nar. X.X.XXXX, adresa D., E. F. XX, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 35C/24/2021-173 zo dňa 22.6.2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy 19.000,- eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 14.5.2021 do zaplatenia, včítane závislého výroku III. o náhrade trov konania **z r u š u j e** a v zrušenom rozsahu vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. V časti výroku II., v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie 876,96 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 1.5.2021 do zaplatenia, rozsudok **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 3.664,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.664,54 eur od 1.5.2021 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000 eur, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.) a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. f) a m), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 2 a 3, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až 4, § 18 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu vznikli v súvislosti s trestným konaním, v rámci ktorého bol uznesením povereného príslušníka Krajského dopravného inšpektorátu Trnava z 27.12.2016, ČVS: KRP-21/DI-TT-2015 obvinený zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 TZ, pričom prokurátor okresnej prokuratúry dňa 25.9.2017 pod sp. zn. 1Pv/142/2017-574 podal na žalobcu obžalobu, pričom rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 14.6.2016, č.k. 9T/142/2017-574 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.11.2020, sp. zn. 6To/8/2020 bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Pri kvalifikácii uplatneného nároku súd vychádzal z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. I keď je jedným zo základných

predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu, bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, no judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa citovaného zákona je osobitnou zodpovednosťou, pričom ide o zodpovednosť objektívnu. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2. vznik a existencia škody a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorý sa jej nemôže zbaviť. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť, rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 194/2010). Práve z dôvodu fikcie nezákonnosti je potom zo strany súdu nadbytočné zaoberať sa a hodnotiť jednotlivé úkony orgánov činných v trestnom konaní, keďže rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Súd sa preto v konaní jednotlivo nezaoberal úkonmi konajúcich policajtov, či prokuratúry, ktoré žalobca označoval za nezákonné a zmätočné, keďže pri posudzovaní náhrady ujmy jej výšky vzniknutej v súvislosti s trestným konaním, nejde zo strany súdu v občiansko-právnom konaní o prieskum trestného konania, dôvodnosti procesných úkonov realizovaných orgánmi činnými v trestnom konaní, ani o prieskum konečných záverov prijatých voči žalobcovi. Splnenie prvého predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu sa v danom prípade odvíja od všeobecného záveru o nezákonnosti celého trestného stíhania v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku. Ďalšími predpokladmi sú vznik a existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Podľa § 17 ods. 1 zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 4.541,50 eur titulom nákladov na obhajobu, ako aj nárok na úroky z omeškania. Žalovaný v konaní nerozporoval, že žalobca v súvislosti s trestným konaním účelne vynaložil náklady na odmenu znalcovi prof. MUDr. Labašovi, CSc. vo výške 358,56 eur, náklady na odmenu znalcovi Ing. Vojtechovi Hóborovi vo výške 950,23 eur a cestovné náklady žalobcu na cestu vlastným vozidlom na úkony trestného konania vo výške 40,88 eur a nerozporoval ani oprávnenosť a účelnosť trov právneho zastúpenia v rozsahu 2.195,54 eur na základe vyčíslenia právneho zástupcu žalobcu, okrem trov právneho zastúpenia v súhrnnej výške 199,41 eur za tri sporné úkony. Nakoľko výška majetkovej škody v sume 3.545,21 eur (358,56 + 950,23 + 40,88 + 2.195,54) vynaložená v príčinnej súvislosti s trestným konaním nebola medzi stranami sporná, pričom vznik a reálne vynaloženie týchto nákladov bolo zo strany žalobcu doložené, súd v tejto časti nároku vychádzal z nesporných vyjadrení strán sporu (§ 186 ods. 2 CSP). Pokiaľ ide o sporný nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za úkon z 3.12.2016 - sťažnosť proti obvineniu vo výške 71,50 eur a paušál 8,58 eur, súd totožne s námietkou žalovaného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že predmetný úkon realizoval právny zástupca žalobcu. Sťažnosť proti obvineniu podával sám žalobca s tým, že v nej uviedol, že sťažnosť prostredníctvom obhajcu odôvodní do 15 dní, k čomu však nedošlo. Samotná skutočnosť, že žalobca bol v trestnom konaní v čase podania sťažnosti právne zastúpený nepreukazuje, že spísanie sťažnosti realizoval obhajca, resp. že jej podaniu predchádzala analýza uznesenia, dôkazov a zváženie taktiky obhajby, na ktorom sa mal obhajca zúčastňovať, ako to žalobca tvrdil. Žalobca na preukázanie tohto tvrdenia žiadne dokazovanie nenavrhol. Nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie, že jeho právnemu zástupcovi vznikol nárok na odmenu a paušálnu náhradu za tento úkon, nárok nemohol byť priznaný. Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k úkonu z 12.4.2017 - návrh na výsluch svedka G., túto súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Hoci sa predmetná listina nenachádzala vo vyšetrovacom spise, dožiadaním Diaľničného oddelenia PZ v Trnave bolo preukázané, že podanie obhajcu žalobcu obsahujúce návrh na výsluch svedka bolo doručené dňa 26.4.2017, pričom v ten istý deň bolo dožiadané Diaľničného oddelenia PZ v Bratislave o výsluch svedka G., ktorý bol realizovaný 4.5.2017 za prítomnosti obhajcu žalobcu. Účelnosť úkonov právneho zastúpenia je nutne

posudzovať z hľadiska, či slúžia riadnemu uplatňovaniu práv obvineného v trestnom konaní, pričom navrhovanie dôkazov takýmto nástrojom rozhodne je. Z tohto pohľadu je bez významu, či by výsluch bol realizovaný orgánom činným v trestnom konaní aj z úradnej povinnosti v zmysle zásady kontradiktórnosti ako to uvádza žalovaný. Nakoľko žalovaný namietal len účelnosť vynaložených nákladov, nie ich výšku, súd nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon v rozsahu 36,83 eur + paušál 8,84 eur žalobcovi priznal. Z obdobných dôvodov ako sú uvedené v predchádzajúcom odseku súd akceptoval aj nárok na náhradu za trovy právneho zastúpenia za úkon - dôkazný návrh z 30.8.2017, ktorým právny zástupca žalobcu navrhol pripustenie dôkazu znaleckým posudkom znalca z odboru cestnej dopravy, ktorý sa zaviazal predložiť po jeho zabezpečení. Zo strany právneho zástupcu žalobcu šlo opätovne o napĺňanie účelu obhajoby, realizáciou úkonov smerujúcich k obrane práv obvineného doplnením vyšetrovania. Skutočnosť, že vyšetrovanie bolo dňa 28.8.2017 ukončené je pre posúdenie účelnosti tohto úkonu bez významu, keďže žalobca ani jeho právny zástupca v čase podávania dôkazného návrhu o ukončení vyšetrovania nemali vedomosť. Nakoľko žalovaný namietal len účelnosť vynaložených nákladov, nie ich výšku, súd nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon v rozsahu 73,66 eur + paušál 8,84 eur žalobcovi priznal. Ako dôvodné súd vyhodnotil námietky žalovaného voči náhrade škody pozostávajúcej z odmeny znalcovi Ing. Vojtechovi Hóborovi vo výške 496,88 eur a znaleckému ústavu Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. vo výške 300 eur, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal, že by šlo o účelne vynaložené náklady v súvislosti s trestným stíhaním. Žalobca tvrdil, že znaleckým úkonom znalca Ing. Vojtecha Hóboru, je analýza nehodového deja, ktorá mala charakter predbežného posúdenia dôkaznej situácie na účely stanovenia taktiky obhajoby a súčasne určenia otázok, ktoré je potrebné položiť svedkom, aby ich výpovede boli relevantným pokladom pre následný znalecký posudok. Na pojednávaní 23.5.2022 doplnil, že prvotné zistenia znalca sa nestratili, ale tvorili časť podkladov pripravených pre vypracovanie znaleckého posudku. Tieto tvrdenia však žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Z obsahu následne vyhotoveného znaleckého posudku č. 2017068 totiž vyplýva, že znalec v rámci znaleckého dokazovania spracoval analýzu nehodového deja na základe zadania žalobcu (1. úloha znalca), avšak z ničoho nevyplýva, že by vychádzal z čiastkových záverov predchádzajúceho znaleckého úkonu, keďže takáto listina v podkladoch pre vypracovanie znaleckého posudku uvedená nie je. Analýza nehodového deja vypracovaná 24.1.2017 pritom žalobcom ako listinný dôkaz do trestného konania navrhnutá ani predložená nebola. Konzultačné služby Inštitútu forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. mali podľa tvrdenia žalobcu predstavovať prípravu na plánovaný výsluch medicínskych znalcov na hlavnom pojednávaní 24.9.2018. Z predloženej faktúry však nevyplýva obsah predmetnej konzultácie a či jej výsledky mohli byť a aj skutočne boli účelne použité žalobcom v trestnom konaní. Nakoľko súd ani žalovaný nepoznajú obsah konzultácie, nemôžu vyhodnotiť, či takto získané poznatky žalobca alebo jeho právny zástupca použili pri výsluchu znalcov. Žalobca na preukázanie účelnosti vynaloženia týchto nákladov nenavrhol žiadne dokazovanie. Nakoľko žalobca nepreukázal, že by k vzniku majetkovej škody v podobe odmeny znalcovi Ing. Hóborovi a znaleckému ústavu prišlo v príčinnej súvislosti s trestným konaním, súd mu tieto nároky nepriznal. Z titulu nároku na náhradu majetkovej škody tak súd žalobcovi z pôvodne uplatnenej sumy 4.541,50 eur priznal sumu 3.664,54 eur a vo zvyšnej časti nárok ako nedôvodný zamietol. Okrem náhrady majetkovej škody súd priznal žalobcovi aj nárok úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.664,54 eur od 1.5.2021 do zaplatenia, nakoľko žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie návrhu listom z 15.1.2021, na ktorý žalovaný odpovedal zamietavo listom z 29.4.2021, doručeným žalobcovi 30.4.2021. V zmysle § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. žalobcovi vznikol nasledujúcim dňom, t. j. od 1.5.2021 nárok na úroky z omeškania, ktoré si uplatnil v zákonnej sadzbe. Žalobca si v konaní ďalej uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur spolu s úrokmi z omeškania. Niet pochýb, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnostných práv jednotlivca a je preto možné súhlasiť s vyjadrením žalobcu, že ujma žalobcovi vznikla porušením jeho práv nezákonným trestným stíhaním. Každé trestné stíhanie a v ňom vykonané zásahy do uvedených chránených statkov, je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickej alebo právnickej osobe, ktoré sa museli podrobiť excesívnym úkonom OČTK (viď uznesenie NS SR zo dňa 21.10.2020, sp. zn. 4Cdo/130/2020). Vyššie uvedené závery však nezabávajú žalobcu dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu rozsahu a vážnosti negatívnych dopadov trestného stíhania na jeho osobný, rodinný, profesijný život, na jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti tak, aby získané závery odôvodňovali náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Základnou premisou vyslovenou judikatúrou najvyššieho súdu pri určovaní výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy je teda požiadavka na súd, aby pri uplatňovaní voľnej úvahy vychádzali zo zistenia skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných

súvislostí, aby sa uplatnenie voľnej úvahy nestalo nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole, pričom nemožno priznávať neprimerané či dokonca premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by pri porovnaní odškodňovaní zásahu so práva na ochranu osobnosti s odškodňovaním zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví i dokonca na živote) bagatelizovať. Trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer päť rokov od 23.11.2015 do 3.11.2020, kedy nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok. Súd považoval za preukázané, že vedenie trestného stíhania bolo spôsobilé vyvolať u žalobcu pocit životnej neistoty predstavujúci stav vnútorných útrap trvajúci dlhší čas, pričom u žalobcu ako advokáta tento priamo súvisel s uvedomovaním si závažnosti hroziaceho trestu, keď prípadný zákaz činnosti vedenia motorového vozidla by žalobcovi mimoriadne skomplikoval výkon jeho povolania advokáta, hrozba pozastavenia výkonu advokácie a teda ohrozenie profesného uplatnenia a živobytia žalobcu. Zároveň bolo v konaní preukázané, že vo vzťahu k profesnému životu malo trestné stíhanie žalobcu negatívny dopad aj navonok, keď jednak žalobcovi nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, v dôsledku čoho sa javilo, že žalobca porušil svoju povinnosť informovať Slovenskú advokátsku komoru o vznesení obvinenia (ktoré tvrdenie žalovaný nerozporel) a zároveň v priebehu trestného konania bol žalobca opakovane vyzývaný Slovenskou advokátskou komorou na oznámenie stavu trestného konania s odkazom na ust. § 28 ods. 3 zák. č. 586/2003 Z.z. (výzvy zo 7.4.2016, 9.1.2017, 13.8.2019). Okrem vnútorného pocitu neistoty tak bol žalobca v dôsledku trestného stíhania opakovane konfrontovaný s hrozbou pozastavenia výkonu advokácie alebo vyčiarknutia zo zoznamu advokátov aj zo strany spoločnosti, čo podľa názoru predstavuje vznik závažnejšej ujmy a odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri stanovovaní jej výšky súd vychádzal z toho, že zásah pretrvával po dobu päť rokov, počas ktorej žalobca žil v vedomí ohrozenia výkonu jeho povolania, avšak k naplneniu uvedenej hrozby nikdy nedošlo. Žalobca v konaní nepreukázal, že by vedenie trestného konania aj reálne zasiahlo do jeho schopnosti vykonávať činnosť advokáta, resp. že by negatívne následky trestného stíhania pretrvávali dodnes a neboli odstránené oslobodzujúcim rozsudkom. Vzhľadom k tomu súd žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 200 eur za každý rok trestného konania, t.j. v celkovej výške 1.000 eur, ktorú považuje za primerané zadostučinenie za preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu, za prežitý stres a pocity frustrácie. Vo zvyšnej časti súd považoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nedôvodný. Žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že by v dôsledku trestného konania došlo k narušeniu jeho osobnej slobody, jeho súkromia, že by nemohol udržiavať štandardné vzťahy so svojou rodinou, priateľmi, kolegami či klientmi. V konaní nepreukázal, že by jeho trestné stíhanie bol predmetom skúmania verejnosťou (nad rámec žiadostí SAK), že by v jeho dôsledku bola vážnejším spôsobom ohrozená jeho vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti. V konaní nebolo preukázané, že by príslušnými orgánmi v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. boli konštatované prieťahy v konaní, v dôsledku čoho súd konanie orgánov činných v trestnom konaní z tohto pohľadu nebol oprávnený posudzovať. Pokiaľ žalobca poukazoval na postup nezákonný postup povereného príslušníka Policajného zboru, postup prokuratúry s prvkami zlomyseľnosti, šikany a zneužívania úradnej moci, všetky tieto okolnosti v konečnom dôsledku viedli k oslobodzujúcemu rozsudku a následne, pre účely uplatnenia zodpovednostného nároku, k záveru o nezákonnosti začatia a vedenia celého trestného stíhania. Oslobodzujúci rozsudok v danom prípade predstavuje dostatočnú satisfakciu za nezákonný a zmätočný postup orgánov činných v trestnom konaní. Tento záver zdôrazňuje aj skutočnosť, že samotný žalobca v priebehu konania opakovane citoval odôvodnenie odvolacieho Krajského súdu v Trnave v uznesení z 3.11.2020, č.k. 6To/48/2020-615: „Treba poukázať na dôležitú skutočnosť, že v tomto konaní to nebol prokurátor, ktorý preukázal vinu obžalovaného, ale naopak obžalovaný, ktorý musel súdu preukázať svoju nevinu. Odvolaciemu súdu nie je jasné, ako mohol prokurátor podať obžalobu bez vypracovania znaleckého posudku, z ktorého by bolo zrejmé, kto zavinil v predmetnom trestnom konaní dopravnú nehodu a je trestnoprávne zodpovedný za spôsobený následok. Od začiatku totižto existovali pochybnosti o priebehu nehodového deja vzhľadom na rozporné výpovede obžalovaného a poškodených. Prokurátor však bez zabezpečenia najdôležitejšieho dôkazu podal obžalobu s opisom skutkového deja, ktorý nekriticky prevzal zo záznamu dopravnej nehody zo dňa 23.11.2015. Navyše obžalovaný pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu dokonca podal aj návrh na doplnenie dokazovania v tom smere, aby bol zabezpečený znalecký posudok znalca z odboru dopravy k analýze nehodového deja, avšak poverený príslušník PZ návrhu nevyhovel s odôvodnením, že neboli predložené relevantné podklady vedúce k zmene posúdenia zavinenia skutku (prokurátor na uvedené reagoval podaním obžaloby)“. Podľa názoru súdu je zjavné, že žalobca sa s týmto záverom stotožňuje a zároveň ho vníma ako satisfakciu a potvrdenie ním vznášaných námietok o nesprávnom postupe OČTK. Súd nepriznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania z uplatnenej nemajetkovej ujmy v celom rozsahu z

dôvodu, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia. Až uplynutím takto určenej doby plnenia sa dlžník dostáva do omeškania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011). V súvislosti s nevykonaním dokazovania oboznámením dozorového spisu prokurátora súd uvádza, že v zmysle § 185 ods. 1 CSP súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd toto rozhodnutie prijme až potom, ako sa oboznámi s odôvodnením strany, ktorá návrh na vykonanie dokazovania navrhla, s prípadnými námietkami subjektov, ktorým bola uložená povinnosť dôkaz predložiť a dospeje k záveru, že ide o dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V danom prípade skutočnosť, že súd na pojednávaní 30.3.2022 na základe žiadosti žalobcu požiadal Okresnú prokuratúru Galanta o predloženie dozorového spisu, nemožno považovať za rozhodnutie súdu o pripustení tohto dôkazu, ktorého obsah a relevancia súdu nebola známa. Až po tomto pojednávaní súd získal odmietavé stanovisko Okresnej prokuratúry Galanta č.l. 119 z odkazom na § 55 ods. 1 zák. č. 153/2001 Z.z. a až po tomto pojednávaní žalobca na pojednávaní 23.5.2022 návrh na vykonanie dôkazu zdôvodnil s tým, že predmetný dôkaz má preukazovať, že postup štátnych orgánov bol nesprávny a nezákonný. Po oboznámení sa s týmito skutočnosťami súd dospel k záveru, že vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné a nehospodárne, a to vzhľadom na už vyššie uvedenú argumentáciu, podľa ktorej pri posudzovaní náhrady ujmy i jej výšky vzniknutej v súvislosti s trestným konaním nejde zo strany súdu v občianskoprávnom konaní o prieskum trestného konania, dôvodnosti procesných úkonov realizovaných orgánmi činnými v trestnom konaní, ani o prieskum konečných záverov prijatých voči žalobcovi. Záver o nezákonnosti trestného konania mohol byť ustálený už na základe dovtedy zabezpečených dôkazov, a to trestného spisu OS Galanta sp. zn. 9T/142/2017. V danom prípade súd podľa § 232 ods. 3 CSP vzhľadom na postavenie žalovaného akceptoval návrh na predĺženie lehoty na plnenie z dôvodu potreby zabezpečenia schvaľovacieho procesu finančnej úhrady a administratívno-pracovnej náročnosti tohto procesu, a paričnú lehotu určil v dĺžke 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP, keď celková výška nároku uplatneného žalobcom v tomto konaní bolo 24.541,50 eur. Žalobca mal v konaní úspech v časti sumy 4.664,54 eur (19%), žalovaný v zamietnutej časti žaloby (81%). Žalovanému by tak vznikol nárok na náhradu trov konania v pomernej časti ako strane, ktorá mala v konaní väčší úspech. Nakoľko si však žalobca v konaní čiastočne úspešne uplatňoval nároky zo zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a jeho neúspech spočíval v prevažnej miere v rozsahu priznanej nemajetkovej ujmy, ktorej výška závisí od voľnej úvahy súdu, súd tieto okolnosti vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok v napadnutej časti zmeniť a priznať mu nárok v celej uplatňovanej výške. Namietol, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie bola porušená rovnosť zbraní, keď súd najskôr uložil prokuratúre, aby predložila dozorový spis, teda dôkazný návrh žalobcu považoval za dostatočne odôvodnený a až vzhľadom na negatívne stanovisko prokuratúry dospel k záveru, že dôkazný návrh žalobcu nie je úplne dokonalý a ako taký nemôže byť akceptovaný. Vyšetrovací a dozorový spis sú základné spisy, v ktorých je zachytené protiprávne konanie štátnych orgánov voči žalobcovi. Súd namiesto toho, aby mu umožnil riadne viesť dokazovanie, hľadal doslova výhovorky, len aby dokazovaniu za každú cenu zabránil. Žalovaný namietal, že úkon dôkazného návrhu svedka G. žalobca nevykonal, pretože sa v žiadnej z mnohých verzii vyšetrovacieho spisu nenachádza, pričom žalobca správne tušil, že táto listina bude nezákonne zašantročená v tzv. pomocnou materiál, spolu s ďalšími listinami, ktoré sa však súd rovnako báť objaviť. Skutočnosť, že súd a prokuratúra bránili žalobcovi v dokazovaní, zakladá porušenie rovnosti zbraní, ktorá je pritom sama o sebe iluzórna, keď sa žalobca musí súdiť so štátom pred zamestnancom štátu, ktorému vydáva negatívne pokyny na dokazovanie ten istý úradník štátu, ktorý nesie priamu osobnú zodpovednosť za nezákonný postup štátu voči žalobcovi. Súd žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy za päťročný úmyselný nezákonný stíhanie iba vo výške 1.000 eur, čo sa snažil odôvodniť rôznymi nelogickými sofizmami. Oslobodenie spod obžaloby nie je žiadna satisfakcia za nezákonné stíhanie, to je iba nevyhnutný a v jeho prípade veľmi neskorý dôsledok absolútnej absencie dôkazov proti nemu. Súd poukázal na to, že žalobca nemá ťažkosti v rodine, čím zrejme podvedome odkázal na obyčaj z konaní o žalobách sudcov proti štátu. Ustanovenie § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. však ako jedna z kritérií, ktoré je v skutočnosti absolútne prioritné, uvádza závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. On v konaní preukazoval práve závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nim došlo, na čo súd v rozsudku reaguje názorom, že okolnosti nie sú podstatné, podstatné je iba to, že bol oslobodený a vzápätí na to

v logickej slučke vyhlási, že neutrpel ujmu v rodinnom, priateľskom, spoločenskom živote, a teda sa mu vlastne nič nestalo. Uvedené považoval za zaujímavé ohodnotenie päťročného zlomyseľného, právne diletantského obťažovania žalobcu odborne nespôsobilými prokurátormi. Určitou satisfakciou by možno mohlo byť ospravedlnenie zo strany orgánov, ale k tomu nedošlo, naopak, orgány naďalej trvajú na tom, že konali správne a na vine je on, že stále niečo vymýšľa a pokorne sa nepodrobí orgánom, ale dokonca drzo požaduje ešte aj nejaké odškodné. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21.10.2020 sp. zn. 4 Cdo 130/2020, podľa ktorého každé trestné stíhanie a v ňom vykonané zásahy do uvedených chránených statkov, je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy. Žalobca za rozhodujúce pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel, považoval dĺžku trvania trestného stíhania päť rokov, pričom z hľadiska právnej a skutkovej zložitosti nešlo o vec náročnú, závažnosť hroziaceho trestu - peňažný trest, trest odňatia slobody do jedného roka a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, čo by mu mimoriadne skomplikovalo výkon jeho povolania advokáta, postup povereného príslušníka PZ - vykonávanie dokazovania bez procesnej účasti žalobcu, nedoručenie prvého uznesenia o obvinení, ale iba Slovenskej advokátskej komore, vyhotovovanie nezákonných uznesení o vznesení obvinenia, neplnenie pokynov prokuratúry, nezabezpečenie vyhotovenia kontrolného znaleckého posudku z odboru zdravotníctva znaleckou organizáciou, nezabezpečenie riadneho zamerania a náčrtu miesta nehody, nezabezpečenie znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy. Ďalej poukázal na postup prokuratúry s prvkami zlomyseľnosti, šikany a zneužívania úradnej moci, ako aj postavenie žalobcu ako advokáta, s čím bola spojená hrozba pozastavenia výkonu advokácie, a teda ohrozenie jeho profesného uplatnenia a živobytia. Poukázal tiež na reakciu prokuratúry na jeho žiadosť o prerokovanie jeho nároku na náhradu škody titulom nákladov obhajoby, keď namiesto ospravedlnenia a potrestaním neodborne a zlomyseľne konajúcich prokurátorov, táto reagovala lživým tvrdením, že trestné stíhanie bolo v súlade so zákonom. Uviedol, že on ako advokát si z dôvodu znalosti zákonných postupov plne uvedomoval každú konkrétnu aj celkovú nezákonnosť v postupe povereného príslušníka PZ aj prokuratúry a pociťoval frustráciu z nemožnosti dosiahnuť zákonnosť. Zlomyseľný postup prokuratúry pokračoval aj po uplatnení jeho nároku na náhradu škody, keď žalovaný na žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody reagoval úplným odmietnutím, pričom následne po prvom pojednávaní vo veci, t. j. až po replikách a duplikách, úplne bez hanby požiadaval o odročenie pojednávania, aby sa mohol oboznámiť s vyšetrovacím spisom. Ak niečo mohlo predstavovať určitú satisfakciu, tak nie oslobodenie, ale práve včasná a ochotná náhrada škody. Pokiaľ išlo o jednotlivé nároky na náhradu majetkovej škody, súd postupoval formalisticky, opomínajúc základné pravidlá dokazovania. Súd mu nepriznal náhradu za úkon sťažnosti proti obvineniu zo dňa 3.12.2016 s odôvodnením, že sťažnosť proti obvineniu podával sám žalobca s tým, že v nej uviedol, že sťažnosť prostredníctvom obhajcu odôvodní do pätnástich dní, k čomu však nedošlo. Nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie, že jeho právnomu zástupcovi vznikol nárok na odmenu a paušálnu náhradu za tento úkon, nárok mu nemohol byť priznaný. Podľa žalobcu si súd zjavne pletie dôkazné bremeno s právnym posúdením a neunesenie dôkazného bremena používa ako pohodlnú frázu. Dôkazné bremeno sa unáša o skutkových okolnostiach, pričom nárok je otázka právna. On dôkazné bremeno uniesol, preukázal, že úkon bol vykonaný, a že zaň svojmu obhajcovi zaplatil. Súd sa však domnieval, len to nevedel formulovať, že obhajca nárok na odmenu nemal, čo je otázka právna. Žalobca poukázal na to, že súčasťou obhajoby nie je iba samotné vykonanie úkonu, ale súčasťou daného úkonu je aj vykonanie právneho a taktického posúdenia, či úkon vykonať a presne ako. Ďalej uviedol, že preukázateľne znalcom Ing. Vojtechovi Hóborovi zaplatil a predložil súdu analýzu nehodového deja vypracovanú znalcom, z ktorej bolo jasné, že znalec jej musel venovať hodiny úsilia, keďže musel vytvoriť simuláciu nehodového deja v dvoch variantoch. Napriek tomu súd tento úkon spochybňuje, ale bez toho, aby sa vôbec zamyslel, čo má byť myšlienkovým východiskom takéhoto spochybnenia. Žalobca preukázal, že znalcom zaplatil a preukázal, že sa tak stalo v súvislosti s nehodou. Pokiaľ ide o námietku súdu, že znalec neuvádza svoju vlastnú analýzu medzi podkladmi súdu, tak ide o neuveriteľne povrchnú úvahu, pretože súd nemá ani len tušenie, ako sa vyhotovuje posudok z odboru cestnej dopravy, tak si zjavne nevie predstaviť, že predbežná analýza nehodového deja je iba súčasťou procesu posúdenia dopravnej nehody, ktorý bol zavŕšený vytvorením konkrétneho posudku. Žalobca tiež predložil faktúru, že zaplatil znaleckému ústavu Inštitútu forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. za konzultáciu v súvislosti s konkrétnym trestným konaním, no súd aplikoval zásadu v pochybnostiach na prospech (štátu), keď poukázal na to, že žalobca na preukázanie účelnosti vynaloženia týchto nákladov nenavrhol žiadne dokazovanie. Žalobca nad akúkoľvek pochybnosť preukázal, že v súvislosti so svojou obhajobou zaplatil znaleckému ústavu za konzultáciu, teda uniesol dôkazné bremeno a má nárok na náhradu týchto nákladov obhajoby. Ohľadne úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy dal do pozornosti Nález Ústavného súdu SR z 14.10.2021 sp. zn. III.ÚS 214/2020. Záver súdu, že ide o nárok, ktorý vzniká až jeho priznaním zo strany súdu, je v príkrom rozpore s právnou úpravou, ktorá ukladá

tento nárok pred podaním žaloby predbežne prerokovať. Nad rámec odvolania žalobca poukázal na to, že namiesto zákonných troch dní na splnenie nárokov súd poskytol žalovanému neobvyklých tridsať dní, pričom z pohľadu štátu ide o banálnu sumu a je iba prejavom typickej organizačnej neschopnosti štátu, že nedokáže dlh včas zaplatiť, ale dožaduje sa desaťnásobnej lehoty, ktorú aj tak nedodrží.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Žalovaný považoval odvolaním napadnutý výrok za zákonný, keďže súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec následne správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil. Čo sa týka lehoty na plnenie, súd na základe odôvodnenej žiadosti žalovaného využil zákonnú možnosť vyplývajúcu z § 232 ods. 3 veta druhá CSP.

5. Na základe odvolania žalobcu proti zamietajúcej časti predmetného prvoinštančného rozsudku rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 11Co/74/2022-222 zo dňa 23.5.2023 vo výroku nasledovne:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.000 eur od 14.5.2021 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku zamietnutia žaloby rozsudok potvrdzuje.

II. Rozsudok vo výroku III. mení tak, že žalobca má voči žalovanému v konaní o náhradu škody nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 61,40%. Žalobca má voči žalovanému v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

III. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Podľa odvolacieho súdu v predmetnom rozsudku súd prvej inštancie sa zaoberal všetkou podstatnou a relevantnou argumentáciou strán a to tak skutkovou a právnou a pokiaľ na ňu neprihliadol, vysvetlil prečo. Nebolo zistené, že by postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práv odvolateľa na spravodlivý proces. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo nepovažoval za potrebné (a ani možné) vykonať navrhnutý dôkaz, pričom odvolací súd sa s týmto postupom a jeho odôvodnením stotožnil a v podrobnostiach odkázal na body 33, 34 a 48 odôvodnenia.

7. Pokiaľ odvolateľ namietal, že mu súd prvej inštancie nepriznal náhradu škody v celej ním uplatňovanej výške, z dôvodu jej nepreukázania, odvolací súd poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 402/2015, podľa ktorého niet dôvodu, aby štát uhrádzal poškodenému všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu, bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Z uvedeného teda vyplýva, že poškodený musí preukázať nielen vynaloženie trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, ale musí tiež preukázať, že uvedené náklady boli vynaložené účelne, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Podľa odvolacieho súdu v danom rozhodnutí, súd prvej inštancie sa správne zaoberal nielen preukázaním vynaloženia nákladov, ale aj preukázaním, či tieto náklady boli vynaložené účelne, pričom svoj postup primeraným spôsobom odôvodnil a jeho záverom nemožno nič vytknúť.

8. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie mu nepriznal nemajetkovú ujmu v celom uplatnenom rozsahu, s odôvodnením neunesenia dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu rozsahu a závažnosti negatívnych dopadov trestného stíhania na jeho osobný, rodinný, profesijný život, na jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, odvolací súd v danej veci poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 130/2020 a Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 285/2018 ako i NS SR sp. zn. 3Cdo 7/2017.

9. Odvolací súd v uvedenom rozsudku ale považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nepriznania úrokov z omeškania s priznanou sumou nemajetkovej ujmy za nesprávne, s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/257/2019, 7Cdo/333/2021. Keďže z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaný žalobcovi dňa 13.5.2021 oznámil, že neuspokojí jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, uvedeným dňom začala plynúť žalovanému lehota omeškania a bolo dôvodným priznať žalobcovi v zmysle súdom citovaných ustanovení, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.000,- eur od 14.5.2021 do zaplatenia.

10. Odvolací súd v danej veci pokračoval, že pokiaľ súd prvej inštancie odôvodnil predĺženie lehoty na plnenie z dôvodu potreby zabezpečenia schvaľovacieho procesu finančnej úhrady a administratívno-pracovnej náročnosti tohto procesu, ktoré dôvody možno považovať za odôvodnené

v zmysle § 232 ods. 3 CSP; preto aj odvolací súd žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi priznané úroky z omeškania v rovnakej lehote.

11. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie už za nerozhodné a preto nepovažoval za potrebné reagovať na ne špecifickou odpoveďou.

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd prvým rozsudkom podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. zmenil tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.000 eur od 14.5.2021 do zaplataenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku zamietnutia žaloby, podľa § 387 ods. 1 CSP, rozsudok potvrdil.

13. Odvolací súd nepovažoval rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania za správny, keď predmetom konania boli dva samostatné nároky, pričom s touto samostatnosťou je potrebné počítať aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a teda je potrebné o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu ku každému nároku rozhodnúť samostatne. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody bolo dôvodným o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 CSP a v prvoinštančnom konaní pomerne úspešnejšiemu žalobcovi, ktorý bol úspešný v rozsahu 80,70% a neúspešný v rozsahu 19,30% (z uplatneného nároku na náhradu škody 4.541,50 eur mu bol priznaný nárok 3.664,54 eur) priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 61,40%. V otázke rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 4. februára 2021 sp. zn. III.ÚS/475/2018, z ktorého vyplýva, že zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Keďže v danom prípade výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, bolo dôvodným vzhľadom na čiastočný úspech žalobcu priznať mu plnú náhradu trov konania. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. (nárok na náhradu trov prvoinštančného konania) podľa § 388 CSP zmenil tak, ako uviedol vo výrokovej časti daného rozsudku.

14. O nároku na náhradu trov prvého odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP a § 255 ods. 2 CSP a v odvolacom konaní len v nepatrnej časti príslušenstva neúspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, na základe ktorého dovolací súd NS SR uznesením č.k. 8Cdo/56/2023-282 zo dňa 19.3.2025 rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23.5.2023 sp. zn. 11Co/74/2022 v potvrdzujúcom zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Zároveň zrušil aj uznesenie Okresného súdu Galanta č.k. 35C/24/2021-249 z 11.7.2023 o náhrade trov konania.

16. V uvedenom uznesení najvyšší súd okrem iného uviedol, že pokiaľ dovolateľ v konaní v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy opakovane navrhoval vyžiadať dozorový spis prokurátora za účelom preukázania okolností, za ktorých k trestnému stíhaniu došlo, nemožno sa stotožniť s názorom súdu nižšej inštancie, že rozhodujúcim pre posúdenie predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú trestným stíhaním, ktoré skončili oslobodením z pod obžaloby oslobodzujúcim rozsudkom je neskorší výsledok. Uvedený právny záver zodpovedá súdnou praxou ustálenému záveru o splnení jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, ktorý dovolací súd nespochybňuje. Dovolateľ však v rámci splnenia dôkaznej povinnosti a preukázania okolností, za ktorých trestnému stíhaniu došlo v priebehu konania na súde prvej inštancie, ako aj v rámci uplatnených odvolacích námietok poukazyval na spôsob vedenia trestného stíhania, postup pri vznesení obvinenia, doručenie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi iba Slovenskej advokátskej komore, ako aj vykonávanie dokazovania bez procesnej účasti žalobcu, nezabezpečenie riadneho zamerania a náčrtu miesta nehody, ako aj nezabezpečenie znaleckého posudku z odboru cestnej premávky. V kontexte uvedeného zdôrazňoval, že z hľadiska právnej a skutkovej zložitosti nešlo o vec náročnú, závažnosť hroziaceho peňažného trestu, trestu odňatia slobody do jedného roka a zákaz viesť motorové vozidlo, čo by mu skomplikovalo výkon jeho povolania advokáta, s čím bola spojená hrozba pozastavenia výkonu

advokácie a teda ohrozenie jeho profesijného uplatnenia a živobytia, preto za neprimeranú považoval dĺžku samotného trestného stíhania v trvaní 5 rokov. Uvedené skutkové okolnosti možno subsumovať medzi zákonné kritéria v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z., preto vykonanie navrhovaného dôkazu, by bolo spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie týkajúce sa určenia primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Tento všeobecný princíp rovnosti strán bolo preto nutné aplikovať aj pri posudzovaní danosti uplatneného nároku na náhradu škody z titulu majetkovej škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, jej výšky a príčinnej súvislosti medzi nezákonným trestným stíhaním, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby a vznikom škody.

17. Dovolací súd poukázal na to, že najvyšší súd v uznesení zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 uviedol, že „procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazoch rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada tzv. opomenuté dôkazy takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť“. Totožný názor vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu z 29. októbra 2019 sp. zn. 5Cdo/202/2018.

18. Z obsahu uplatnených odvolacích námietok, dovolací súd zistil uplatnenie totožnej argumentácie dovolateľom v podanom dovolaní. Odvolací súd k namietanému porušeniu princípu rovnosti zbraní po uvedení len právnych záverov vyplývajúcich z rozhodnutí ústavného súdu, sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením len s odkazom na body 33., 34. a 48 odôvodnenia, bez uvedenia konkrétnych záverov a vysporiadania sa s uplatnenou námietkou (bod 15. odôvodnenia). Rovnako odvolací súd postupoval aj vo vzťahu k námietkam týkajúcim nepriznania náhrady škody z titulu trov obhajoby a náhrady nemajetkovej ujmy, vo vzťahu ku ktorým len odkázal na dostatočné odôvodnenie uvedené súdom prvej inštancie, ktorému nemal čo vytknúť (bod. 17., 19., 24. a 25. odôvodnenia).

19. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva dostatočné odpovede na uplatnenú podstatnú argumentáciu dovolateľa v zmysle § 387 ods. 3 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Len samotné stotožnenie sa so závermi uvedenými súdom prvej inštancie, bez vysporiadania sa s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolaní, nemožno preto považovať za dostatočné a preskúmateľné (I. ÚS 116/2020). Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. V zmysle judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07).

20. Nedostatok vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami žalobcu uplatnenými v odvolaní v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie jeho procesných práv v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho

rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP (III. ÚS 314/2018, IV. ÚS 372/2020).

21. Nadväzujúc na uvedené dôvody dovolací súd konštatoval, že konanie je zaťažené existenciou vady zmätočnosti, preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP je dôvodný.

22. Dovolací súd poukázal na ust. § 455 CSP s tým, že v danom prípade súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalobcu.

23. Dovolací súd pokračoval, že uznesením č.k. 35C/24/2021 - 249 z 11. júla 2023 súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 42,70 eura a náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie o nároku na náhradu škody vo výške 26,21 eura; určil výšku náhrady trov odvolacieho konania 0 eur. Z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia vo veci samej, dovolací súd zrušil aj aj uznesenie o výške náhrady trov konania v súlade s § 449 ods. 1 CSP.

24. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ podľa obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné a sčasti nedôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné rozsudok v napadnutom rozsahu v časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b), c) CSP) a v časti potvrdiť (§ 387 CSP).

25. Predmetom konania je žalobcom žalobou uplatňovaná náhrada škody voči žalovanému vo výške 4.541,50 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 1.5.2021 do zaplatenia a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 14.5.2021 do zaplatenia, v zmysle zák. č. 513/2003 Z.z., v súvislosti s trestným stíhaním, keď rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 14.6.2016 č.k. 9T/142/2017-574 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.11.2020 č.k. 6To/48/2020-615 bol žalobca spod obžaloby napokon oslobodený, pričom žalobcovi v súvislosti s predmetným trestným stíhaním mala vzniknúť škoda titulom nákladov na obhajobu vo výške 4.541,50 eur podľa špecifikácie v žalobe, a zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 20.000,- eur.

26. Predmetom odvolacieho konania, v rámci ktorého bol odvolací súd viazaný ako rozsahom tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť správnosť postupu a úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru o potrebe zamietnutia zvyšnej časti žaloby, ktorej nebolo predmetnými rozsudkami vyhovené, v intenciách podaného odvolania. Konanie v časti o zaplatenie 3.664,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.664,54 eur od 1.5.2021 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.000 eur od 14.5.2021 do zaplatenia, bolo už predchádzajúcimi rozsudkami právoplatne skončené a nepodliehalo tomuto odvolaciemu konaniu. Predmetom konania zostalo zaplatenie majetkovej škody 876,96 eur a nemajetkovej ujmy 19.000,- eur, aj s príslušným úrokom z omeškania.

27. Ako prvé odvolateľ namietal, že postupom a rozhodnutím prvoinštančného súdu bola porušená rovnosť zbraní, keď súd nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz zabezpečením a oboznámením dotknutého dozorového spisu prokuratúry. Prvoinštančný súd sa s nevykonaním tohto dôkazu vysporiadal v ods. 48 odôvodnenia preskúmaného rozsudku tak, že dospel k záveru, že vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné, nehospodárne a to vzhľadom na argumentáciu, podľa ktorej pri posudzovaní náhrady ujmy a jej výšky vznikutej v súvislosti s trestným konaním nejde o prieskum

trestného konania, dôvodnosti procesných úkonov realizovaných orgánmi činným v trestnom konaní, ani o prieskum konečných záverov prijatých voči žalobcovi. Záver o nezákonnosti trestného konania mohol byť ustálený už na základe dovtedy zabezpečených dôkazov a to príslušného trestného spisu. Odvolací súd sa v predchádzajúcom rozsudku s týmto názorom prvoinštančného stotožnil.

28. NS SR v predmetnom zrušujúcom uznesení sa ale nestotožnil s názorom súdu nižšej inštancie, že rozhodujúcim pre posúdenie predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú trestným stíhaním, ktoré skončili oslobodením spod obžaloby oslobodzujúcim rozsudkom je neskorší výsledok. Skutkové okolnosti uvádzané žalobcom, keď poukazoval na spôsobe vedenia trestného stíhania, postup pri vznesení obvinenia, doručenie o vznesení obvinenia žalobcovi iba SAK, vykonávanie dokazovania bez procesnej účasti žalobcu, nezabezpečenie riadneho zamerania náčrtu miesta nehody, ako i nezabezpečenie posudku z odboru cestnej premávky, možno podľa najvyššieho súdu subsumovať medzi zákonné kritériá v zmysle § 17 ods. 3 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. Preto vykonanie navrhovaného dôkazu by bolo spôsobilé vyvolať pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie týkajúce sa určenia primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. V zmysle § 455 CSP po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie sú súd prvej inštancie aj odvolací súd viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

29. Dovolací súd pritom, s poukazom na § 55 ods. 1 zák. 153/2001 Z.z. o prokuratúre zakotvujúci možnosť nazerania do spisu iba nadriadeným prokurátorom príp. s jeho súhlasom iným prokurátorom, neriešil otázku možnosti zabezpečenia dozorového spisu prokuratúry ako dôkazu v konaní. Odvolací súd poukazuje na to, že napriek odpovedi Okresnej prokuratúry Galanta (č.l. 119) na žiadosť súdu prvej inštancie o predloženie predmetného dozorového spisu (č.l. 116), na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 23.5.2022 zástupca žalovaného uviedol, že v podstate nemajú problémy s tým, aby dozorový spis bol pripojený... (č.l. 154 rub).

30. V zmysle právneho názoru dovolacieho súdu bude povinnosťou prvoinštančného súdu zabezpečiť ako dôkaz predmetný dozorový spis prokurátora. V prípade, že by takto nebolo možné zabezpečiť ako dôkaz celý dozorový spis, sám žalobca má zákonnú možnosť obstarat' si dotknuté a súvisiace časti dozorového spisu postupom podľa zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (v súlade s už ustálenou judikatúrou NS SR napr. rozhodnutie sp. zn. 4SžI 1/2010, 4Sžik/3/2020), pričom povinná osoba zároveň vyhodnotí, či v danom prípade nie je potrebné pristúpiť k čiastočnému alebo úplnému obmedzeniu sprístupňovanej informácie v zmysle cit. zák.

31. Predchádzajúceho sa priamo dotýka aj ďalšia časť odvolania žalobcu, v ktorej namieta neprimerane nízku výšku priznanej nemajetkovej ujmy za 5-ročné nezákonné stíhanie iba vo výške 1.000,- eur, poukazujúc pritom na jedno z kritérií podľa § 17 ods. 3 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. a to okolnosti, za ktorých k ujme došlo, ktoré žalobca hodlal preukazovať predmetným dozorovým spisom prokurátora.

32. S poukazom na predtým uvedené, vychádzajúc z vysloveného názoru NS SR, bez zabezpečenia predmetného dozorového spisu prokurátora, resp. rozhodných častí z neho, nie je možné komplexne vyhodnotiť okolnosti za ktorých ujme došlo a najmä ustáliť výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle cit. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Uvedené zakladá odvolací dôvod podľa § 363 ods. 1 písm. e) CSP.

33. V ďalšej časti odvolania žalobca namietal nepriznanie náhrady majetkovej škody v celom ním uplatnenom rozsahu a teda zamietnutie žaloby vo zvyšku náhrady majetkovej škody.

34. Ako správne uviedol odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozsudku, niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného/obžalovaného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 402/2015). Z vyššie uvedeného vyplýva, že poškodený musí preukázať nielen vynaloženie trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, ale musí tiež preukázať, že uvedené náklady boli vynaložené účelne. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu.

35. Vo vzťahu k úkonu – sťažnosť proti obvineniu zo dňa 3.12.2016 (71,50 + 8,58 eur), odvolateľ namietal, že svoje dôkazné bremeno uniesol, keď preukázal, že úkon bol vykonaný a že zaň svojmu obhajcovi zaplatil, pričom súčasťou podania sťažnosti je aj analýza, či ju ne/podávať, či podávať blanketovú sťažnosť s následným doplnením alebo rovno ju podať odôvodnenú atď.

36. Vo vzťahu k tejto časti náhrady majetkovej škody sa odvolací súd plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie (bod 36 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Prvoinštančný súd správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že predmetný úkon realizoval jeho právny zástupca, keďže sťažnosť proti obvineniu preukázateľne podával sám žalobca a uviedol v nej, že sťažnosť prostredníctvom obhajcu odôvodní do 15 dní, k čomu ale nedošlo. Samotná skutočnosť, že žalobca bol v trestnom konaní v danom období právne zastúpený pritom nepreukazuje, že sťažnosť spísal jeho obhajca, ani to, že jej podaniu predchádzala analýza uznesenia, dôkazov a zváženie taktiky obhajoby, na ktorom sa mal zúčastňovať obhajca, ako to žalobca tvrdil, avšak ničím nepreukázal. Žalobca vo vzťahu k tejto uplatňovanej náhrade škody síce preukázal, že túto odmenu za úkon advokátovi v súvislosti v s jeho trestným stíhaním zaplatil, avšak vzhľadom na poukázané, nepreukázal, že advokát tento úkon vykonal, absentuje teda účelnosť tohto výdavku. Z uvedeného dôvodu prvoinštančný súd správne túto časť majetkovej ujmy žalobcovi nepriznal a žalobu v tomto rozsahu zamietol.

37. Ako ďalšie odvolateľ namietal, že prvoinštančný súd mu nepriznal náhradu majetkovej škody za úkon znalca Ing. Vojtecha Hobóra - analýzu nehodového deja zo dňa 24.1.2017 (496,88 eur), v podstate s argumentáciou, že žalobca preukázateľne znalcovi zaplatil prevodom na účet a predložil súdu analýzu nehodového deja znalcom vypracovanú, takže uniesol svoje dôkazné bremeno.

38. Prvoinštančný súd k tejto čiastke v ods. 39 odôvodnenia preskúmaného rozsudku uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že by šlo o účelne vynaložené trovy.. Z obsahu následne vyhotoveného znaleckého posudku č. 2017068 totiž vyplýva, že znalec v rámci znaleckého dokazovania spracoval analýzu nehodového deja na základe zadania žalobcu (1. úloha znalca), avšak z ničoho nevyplýva, že by vychádzal z čiastkových záverov predchádzajúceho znaleckého úkonu, keďže takáto listina v podkladoch pre vypracovanie znaleckého posudku uvedená nie je. Analýza nehodového deja vypracovaná 24.1.2017 pritom žalobcom ako listinný dôkaz do trestného konania navrhnutá ani predložená nebola.

39. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvoinštančného, že žalobca nepreukázal, že by v tomto smere išlo o účelne vynaložené náklady v súvislosti s daným trestným stíhaním. Tým, že žalobca preukázal existenciu tejto analýzy (č.l. 143 a nasl. spisu) ako i skutočnosť, že znalcovi za ňu zaplatil, sama osebe nepreukazuje účelnosť tohto výdavku. Ako na to správne poukázal prvoinštančný súd, z obsahu následne po analýze vyhotoveného znaleckého posudku tohto znalca č. 2017068 vyplýva, že znalec v rámci znaleckého dokazovania spracoval analýzu nehodového deja na základe zadania žalobcu, avšak z ničoho nevyplýva, že by vychádzal z čiastkových záverov predchádzajúceho znaleckého úkonu, keďže takáto listina v podkladoch pre vypracovanie znaleckého posudku uvedená nie je. Navyše predmetná analýza nehodového deja žalobcom ako listinný dôkaz nebola navrhnutá ani predložená do predmetného trestného konania. Odvolací súd zhodne s prvoinštančným je tak toho názoru, že žalobca v tomto smere nepreukázal účelnosť daného vynaloženého nákladu.

40. Pokiaľ ide o náhradu za konzultačné služby Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o (300,-eur), prvoinštančný súd k tomu v ods. 40 odôvodnenia daného rozsudku uviedol, že konzultačné služby Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. mali podľa tvrdenia žalobcu predstavovať prípravu na plánovaný výsluch medicínskych znalcov na hlavnom pojednávaní 24.9.2018. Z predloženej faktúry však nevyplýva obsah predmetnej konzultácie a či jej výsledky mohli byť a aj skutočne boli účelne použité žalobcom v trestnom konaní. Nakoľko súd ani žalovaný nepoznajú obsah konzultácie, nemôžu vyhodnotiť, či takto získané poznatky žalobca alebo jeho právny zástupca použili pri výsluchu znalcov. Žalobca na preukázanie účelnosti vynaloženia týchto nákladov nenavrhol žiadne dokazovanie.

41. Odvolateľ namietal, že predložil faktúru, že tomuto znaleckému ústavu zaplatil za konzultáciu v súvislosti s konkrétnym trestným konaním, čím preukázal, že v súvislosti so svojou obhajobou zaplatil znaleckému ústavu za konzultáciu, uniesol teda dôkazné bremeno a má nárok na náhradu týchto nákladov obhajoby. V tejto súvislosti žalobca opätovne opomína, že nestačí preukázanie, že bola

uhradená nejaká suma v súvislosti s dotknutým trestným stíhaním, ale zároveň musí byť preukázaná účelnosť jej vynaloženia. V tomto smere prvoinštančný súd správne poukázal na to, že z faktúry predloženej žalobcom nevyplýva obsah tejto konzultácie, pričom súd, ani žalovaný jej obsah nepoznajú, ani či výsledky konzultácie mohli byť a skutočne boli účelne použité žalobcom v trestnom konaní. Zároveň žalobca v tomto smere nenavrhoval žiadne dokazovanie. Prvoinštančný súd preto správne žalobcovi túto časť náhrady majetkovej škody nepriznal.

42. Pokiaľ ide o odvolateľom namietané nepriznanie úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré prvoinštančný súd nepriznal s odôvodnením, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou vypořiadaval v predchádzajúcom rozsudku v bodoch 31 a 32, takže v tejto časti odvolaniu žalobcu vyhovel a rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.000,- eur od 14.5.2021 (keď dňa 13.5.2021 žalovaný žalobcovi oznámil, že neuspokojí jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy) až do zaplatenia. V tejto časti rozsudok odvolacieho súdu nebol dotknutý dovolaním a preto nadobudol právoplatnosť.

43. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

44. S poukazom na uvedené odvolacím súdom vyššie v ods. 33 – 41, v spojení s odôvodnením dotknutej časti prvoinštančného rozsudku, bolo potom dôvodným rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, ktorou bola zamietnutá žaloba v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 876,96 eur v prísl. úrokom z omeškania, v zmysle § 387 CSP potvrdiť. Vo zvyšnej časti tvoriacej predmet tohto odvolacieho konania, o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy 19.000,- eur s prísl. úrokom z omeškania, včítane závislého výroku o náhrade trov, s poukazom na odôvodnenie v bodoch 27-32, bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

45. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho a dovolacieho súdu, bude vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s CSP vykonať všetky navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy (najmä daným dozorovým spisom prokurátora), dôkazy následne opätovne komplexne vyhodnotiť, v ich jednotlivosti, ale aj vo vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP), a v spojení s nespornými skutkovými tvrdeniami strán (§ 151 ods. 1 CSP), a zhodnými tvrdeniami o ktorých pravdivosti nemá dôvodné pochybnosti (§ 186 ods. 2 CSP), ustáliť rozhodný skutkový stav. Na takto zistený skutkový stav je potom potrebné aplikovať všetky príslušné hmotnoprávne ustanovenia a ustáliť právne posúdenie veci. Následne súd vo veci v dosiaľ právoplatne neskončenom rozsahu opätovne rozhodne, pričom rozhodnutie náležite, v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodní. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov včítane náhrady trov dovolacieho i odvolacích konaní (§ 453 ods. 3, § 396 ods. 3 CSP).

46. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).